

Principles of categorization / Eleanor Rosch // Cognition and Categorization / Ed. by E. Rosch and B.B. Lloyd. – Hillsdale (N. J.): Lawrence Erlbaum Associates, 1977. – P. 27-48; **17.** Turner M. Conceptual integration and counterfactuals / M. Turner, J. Fauconnier // Discourse and Cognition, Bridging the Gap / Ed. by J.R. Koenig. – Stanford: CSLI Publications, 1998. – P. 285-296; **18.** Widdowson H.G. Stylistics and the Teaching of Literature / H.G. Widdowson. – London: Longman, 1991. – 124 p.

Дюкар К.В. (Харків, Україна)

Структурно-семантична специфіка складних оказіоналізмів у поетичному словнику Т. Мельничука

У статті в компаративному аспекті досліджено структурно-семантичні особливості складних оказіональних дериватів у мовотворчості Т. Мельничука. Проаналізовано й описано найпоширеніші відхилення від узувальних норм в авторському словотвірному процесі. Розглянуто множинність оказіонального поєднання компонентів в інноваціях однієї дериваційної моделі. Указано на інтерпретаційну неоднозначність і складність у тлумаченні похідних.

Ключові слова: інновація, оказіоналізм, композит, юкстапозиція, компресія, компонент-корелят.

В статье в компаративном аспекте исследованы структурно-семантические особенности сложных окказиональных производных в словотворчестве Т. Мельничука. Проанализированы и описаны распространённые отклонения от узувальных норм в авторском словообразовательном процессе. Рассмотрена множественность окказионального сочетания компонентов в инновациях одной деривационной модели. Обращено внимание на интерпретационную неоднозначность и сложность производных.

Ключевые слова: инновация, окказионализм, композит, юкстапозиция, компрессия, компонент-коррелят.

The structural and semantic features of complex derivatives in the occasional T. Melnychuk word-building are studied in this article. Widespread deviations from the norms of usual in the author's word-building processes are analyzed and described. The multiplicity of connecting the components in one of derivative innovation model are studied. The attention is drawn to the interpretative ambiguity and complexity of derivatives and the importance of involving of contextual and general cultural neoderivative links to the analysis. It is found that certain types of occasional multicomponent structures are character for literature texts.

Key words: innovation, occasionalism, composite, yuxtaposition, compression, component-correlate.

Поетичний словник письменника є визначальним у формуванні авторського ідіостилу. Однією з особливостей мовної організації творів Т. Мельничука є деривація складних слів, супроводжувана зазвичай

низкою порушень норм узусу, насамперед на структурно-семантичному рівні. Незважаючи на підвищений інтерес Ж. Колоїз, Д. Мазурик, Г. Вокальчук, Є. Карпілоської, Л. Гливінської, О. Турчак, В. Герман, О. Земської, К. Поздєєвої, І. Лошинової та інших мовознавців до різних аспектів неології, складні okazіональні похідні у словотворчості Т. Мельничука окремо не вивчалися, що зумовлює актуальність нашої роботи. Мета розвідки – з'ясувати структурно-семантичні особливості полікоренових незузальних одиниць, вилучених методом суцільної вибірки з поетичних текстів Т. Мельничука. Предмет розгляду становлять okazіональні утворення. Об'єкт аналізу – семантика та структура складних незузальних мотиватів. Основну джерельну базу склали такі збірки віршів поета: «Князь роси», «Несімо любов планеті», «Поезії» у трьох томах.

Поезія як особливий вид мистецтва для розширення меж візуально-чуттєвого сприйняття дійсності потребує подекуди таких вербальних засобів, яких у комунікативній системі просто не існує. Не є винятком і вірші Т. Мельничука, що вирізняє значна кількість okazіональних композитів, юктапозитів, а також структур, лінгвістичний статус яких є суперечливим і остаточно нез'ясованим. Найбільше таких утворень зафіксовано в межах іменників: *винопій, дніпроморець, небосвітлич, черзросся, камнеїдство, сонцедитя, трижурбонька, пізньодень* тощо. Попри різнобій залучуваних до процесу деривації твірних основ і словотвірних засобів, упадає в око певна системність та регулярність окремих словотвірних моделей. Із огляду на це пропонуємо поділити okazіональні одиниці за структурно-семантичним критерієм на групи, у межах яких виокремити підгрупи.

До першої й найпоширенішої групи зараховуємо субстантиви – назви конкретних предметів і абстрактних понять, утворені шляхом чистого основоскладання (*звіродень, любоуст, російукраїн*), складання основ із одночасною нульовою суфіксацією другої твірної бази (*калинопад, кроноріст, саможар*), композицією, супроводжуваною приєднанням афікса *-j(a)* (*брунькокрилля, жайворосся*).

Особливістю мотиватів на зразок *світовид, калинопад, росоцвіт, траводзвін, кроноріст* є семантична непеєднуваність компонентів. Із одного боку, словотвірна модель формально зберігає узувальний напрямком похідності, за яким шляхом сполучення дієслова із залежним іменником утворюються субстантиви чоловічого роду: *китолов, криголам, водоспуск* тощо. Із другого, – у нормативному словотворі похідні – назви осіб за родом занять чи певними нахилами, рисами вдачі, назви предметів, знарядь праці, приладів, утворюються шляхом поєднання вербативів із субстантивами з об'єктним зв'язком. Т. Мельничук, зі свого боку, утворює новачі на базі координативного зв'язку переважно неперехідних дієслів та

іменників: *калинопад* ← *калина падає*, *росоцвіт* ← *роса цвіте*, *траводзвін* ← *трава дзвенить*, *кроноріст* ← *крона росте* тощо. Окрім того, наведені лексеми мають абстрактне значення, що дає підстави говорити про okazіональність неолексем.

Дериват *брунькокрилля* утворений приєднанням до непохідних субстантивних твірних баз суфікса *-j(a)*: *брунькокрилля* ← *брунька* + *крило* + *-j(a)*, що порушує узуальний канон, за яким відбувається або чисте основоскладання (*лісосмуга*, *залізобетон*), або афікс *-j(a)* приєднується до дієслівної (рідше девербативної іменникової) і субстантивної основ (*землезрошення*, *хлібопостачання*). Фіксуємо okazіональне поєднання іменникових твірних баз із формантом *-j(a)*.

Інновація *російукраїн* цікава залученням до дериваційного процесу топонімів *Росія* та *Україна*, що не властиво узусу. До того ж під час словотворення твірні бази, які в літературній мові вживаються винятково в однині, набувають форми множини та графічно оформлюються як загальні назви, що також засвідчує вихід на okazіональний рівень.

Другу групу складають здебільшого назви осіб та інших істот, мотивовані сполученням іменника з дієсловом (*небосвітич*, *цвітолетиця*, *рабородоць*, *рабоплодець*), поєднанням двох іменників (*сонцедитя*, *конегрім*), а в окремих випадках – числівника з іменником (*одноклітчанин*).

Із формантом *-ич* в узусі творяться монокореневі відтопонімні назви осіб за територіальною або національною ознакою, а також відсубстантивні похідні на позначення осіб (переважно сина) за соціальним статусом батька: *русич* ← *Русь*, *княжич* ← *князь*, *гетьманич* ← *гетьман*. Т. Мельничук за цією словотвірною моделлю продукує бікореневу новацію *небосвітич*. Семантика одиниці пов'язана з номінацією небесного світила, із яким себе ототожнює ліричний герой: «*я бог я цар я смерть я атом / я небожитель небосвітич / ви ж підо мною / мурашня*» [5, 134]. Участь афікса *-ич* у деривації композитів свідчить про порушення норм деривації. Можемо говорити також про те, що поет створює нову словотвірну модель, до якої залучаються непоєднані в узусі компоненти-кореляти й суфікс.

Okazіоналізм *одноклітчанин* відбиває конфронтацію афікса та твірних баз. Семантика мотивата пов'язана з номінацією особи за місцем перебування. Як відомо, у нормативному словотворі деривати з формантом *-анин* здебільшого є монокореневими похідними, мотивованими іменниками-топонімами: *харків'янин*, *полтавчанин*, *донецчанин* тощо. Словотвірна модель *числівникова твірна база + іменникова твірна основа + -анин* передбачає творення назв людей за родом занять (*однополчанин*) або за місцем походження (*односельчанин*). Таким чином, обрана узуальна дериваційна модель відбиває структурно-семантичні порушення канонів літературної мови під час словотвору.

Третю групу становлять складні іменники (неістоти, рідше істоти) зі значенням суб'єктивної оцінки: *трижурбонька*, *кривеслонько*, *трилітонько*, *триорлонько* тощо.

Мотивувальними новації *трижурбонька* є числівник *три* та субстантив *журба*. Установити такий напрямок похідності дає змогу контекст: «*Тривеснонька, трижурбонька, мов козуб, / а я ж триорлоньком гулятоньки зорів, / мене ж тратовікончик заморозив, / щоб я у залізачку не орлів*» [4, 239–240]. Відзначимо, що ця словотвірна модель із демінутивними модифікаційними афіксами передбачає творення похідних від однокоренових іменників жіночого роду: *ялинонька* ← *ялина*, *рибонька* ← *риба*, *дівчинонька* ← *дівчина* тощо. Із цих позицій говоримо про структурно-семантичні відхилення від узуального канону.

Четверту групу утворюють мотивати, окремі складники яких (семантичний, граматичний тощо) указують на належність до субстантивів, а графічне оформлення дає підстави сумніватися у кваліфікації цих похідних як композитів, юкстапозитів чи складних слів загалом. Ідеться про полікомпонентні оказіональні структури на кшталт *пра-прашур-людоїд*, *цар-жар-жарптиця*, *гуцуле-брате-друже-чарівниче* (лише у формі кличного відмінка однини), *жур-жур-жура-влі*, *цвінь-цвірінь-цвіріночка*, *дзінь-дзілінь-цвіріночка* тощо. Із одного боку, зазначені утворення подібні до словосполучень, фраз і звуконаслідувальних слів, а з другого, – графічне оформлення (написання через дефіс) свідчить про те, що новаціям можемо надати статусу складних слів. Вітчизняні лінгвісти, зокрема Г. Вокальчук і К. Брітікова, зазвичай зараховують ці похідні до юкстапозитів і обмежуються загальною констатацією факту їхнього існування. Припускаємо, що така позиція ґрунтується на наявності в узусі обмеженої кількості дериватів, здебільшого назв рослин, на зразок *плакун-трава*, *розрив-трава*, *одолень-трава*, утворених лексико-синтаксичним способом. Переконані, що ставити в один ряд складні структури, уживані Т. Мельничуком на позначення абстрактних понять, й узуальні юкстапозити, що номінують конкретні реалії, немає підстав. Зарубіжні фахівці, зокрема ті, що працюють у царині романо-германського мовознавства, називають ці утворення компресивами. Найбільш прийнятною, на наш погляд, є концепція, запропонована англіцистом Т. Арбековою: «Компресиви – кількокомпонентні складні одиниці, тобто слова, утворені компресією, під час якої відбувається синтаксичне зміщення, при цьому компоненти словосполучення й речення втрачають синтаксичну самостійність. Хоча зовні вони подібні до словосполучень, з формального погляду компресиви є словами, більшість яких не реструється словниками і є оказіональними утвореннями, що вживаються

зі стилістичною метою» [1, 21–28]. Отже, порушення узуальних норм убачаємо вже в невластивому сучасній українській мові способі словотворення, обраному Т. Мельничуком.

Із огляду на структурно-семантичні та графічні особливості новацію *гуцуле-брате-друже-чарівниче* зараховуємо до компресивів. Важливо відокремлювати власне семантику похідного від тих конотацій, яких воно може набути під час спроби потрактування поза контекстом. Надскладна структура на логіко-асоціативному рівні для спрощення рецепції й декодування зумовлює розчленування лексичного значення мотива на окремі складники, що шкодить цілісному сприйняттю новації як однієї лексеми. Із метою уникнення хибного тлумачення оказіоналізму залучимо контекст: «*ой гуцуле ой гуцуле / а був мені а був мені / світ як більмо / коли мені шию пригнули / під ярмо <...> / ой гуцуле-брате-друже-чарівниче / вкради мені зілля / що мури ламає*» [6, 199]. Як бачимо, Т. Мельничук звертається до образу гуцула у фольклорному потрактуванні, перетворюючи його на символ відродження як українства загалом, так і цілісної, духовно багатой особистості зокрема. Інакше кажучи, осмислення радянської дійсності через коди національної культури дає поетові змогу в одній комунікативній одиниці, із одного боку, умістити низку концептуальних ознак. Гуцул, до якого звертається автор, для нього уособлює й рідну кров, і близькість духу, і братерство, і взаємодопомогу, і віру в дива, і волю, і світле майбутнє. Із другого, – коротко й зрозуміло сказати про те, що Україна та її люди для нього є всім. Отже, *гуцуле-брате-друже-чарівниче* позначає одне поняття, що дає підстави кваліфікувати його як полікореневий оказіональний компресив.

У поетичному словнику Т. Мельничука фіксуємо також значну кількість іменників-юктапозитів. Оказіональність похідних досягається не лише шляхом невластивого узуальній системі складання наявних в українській мові слів, а й поєднання компонентів-корелятивів, один із яких або обидва не відповідають лексичним чи граматичним нормам комунікативної системи. Із огляду на це доцільно говорити про два види новотворів. До першого зараховуємо деривати на зразок *соровиця-гірковиця, будинок-дисидент, слова-генерали, зорі-білоніжки* та багато інших, складники яких не містять порушень узуальних канонів.

У межах цієї групи виділяємо мотивати, семантика яких пов'язана з позначенням простору чи об'єктів: *будинок-дисидент, країна-домовина, світ-сором, город-Сфінкс, озеро-лихо* тощо; одиниці, що є назвами явищ природи та астрономічних об'єктів: *король-вітер, вітер-білокопитько, блискавка-хвилина, роса-сирітка, зорі-білоніжки*; деривати, що номінують пори року чи доби: *весна-страдниця, весна-розрадниця, королівна-весна,*

ніч-синиця; новотвори на позначення об'єктів рослинного і тваринного світу: *блудниця-зозуля*, *каторжник-кріт*, *кінь-сніг*, *кінь-цвіт*, *ожина-колючка*; номени, пов'язані з називанням рис, якостей, частин тіла людини тощо виокремлюємо у п'ятий підвид: *бубник-череве*, *жони-лебідоньки*, *ружа-краса*; а також низку конкретних і абстрактних понять: *соровиця-гірковиця*, *пирози-вороги*, *життя-шиття*.

Другий вид інновацій становлять мотивати з оказіональними компонентами: *горенятко-горнятко*, *качата-жовтята*, *діти-яблунята*, *збанок-дзвінкотінь* тощо.

Компонент-корелят *горенятко* в юкстапозитах *горенятко-горнятко*, *горенятко-дитятко* є оказіональним похідним, що унеможливує подальший перебіг дериваційних процесів у межах узусу. Ідеться про неприпустиме для нормативного словотворення поступове нанизування формантів зі зменшено-пестливим значенням до твірної бази на позначення абстрактного поняття.

Відзначаємо також активність деривації прикметникових складних оказіоналізмів у мовотворчості Т. Мельничука. Зважаючи на велику кількість похідних, класифікуємо новації за лексико-семантичним принципом на кілька груп, у межах яких виокремлюємо низку підгруп. Так, до першої та найчисельнішої групи зараховуємо одиниці, лексичне значення яких безпосередньо або опосередковано пов'язане з називанням кольорів і їхніх відтінків. У цій групі також можемо говорити про наявність кількох лексико-семантичних підгруп дериватів. Перша – мотивати, компоненти-кореляти яких називають той самий колір або відтінок: *сонцезовтий*, *синьоволошковий*, *жовтослом'яний* тощо. Зазначимо, що така лексична тавтологія суперечить загальній тенденції до економії мовних засобів, що можемо вважати супровідним виявом оказіональності. До другої підгрупи належать прикметники, що характеризують явища природи *білосвітаний*, *снігозолотний*, *зоресніжний* тощо.

Другу групу складають оказіональні прикметникові композити на позначення кількості: *стозабавний*, *стоколосий*, *мільйонотрадний*, *мільйонноокий* тощо.

До третьої групи належать мотивати, семантика одного з компонентів-корелятів яких стосується стану, настрою, почуттів, психічних властивостей і особливостей людини та інших істот: *зловампирий*, *табунострадний*, *сумнохвильний* тощо.

Четверту групу утворюють оказіональні прикметники, що передають ознаки предметів за фізичними властивостями, які сприймаються органами дотику, нюху, слуху, смаку, зору: *бджолодзвонний*, *зимозвучний*, *зубохрустий*, *плодограйний* тощо.

П'яту групу становлять ад'єктиви, один із компонентів-корелятів яких указує на подібність предметів або істот за зовнішньою чи внутрішньою ознакою: *дзьоболіций*, *афиноокий*, *гідроголовий*, *листокрилий* тощо.

До шостої групи зараховуємо окремі приклади okazіоналізмів на зразок *веселковоспади́стий*, що виражають надмірний вияв ознаки.

Трапляються в поетичному словнику Т. Мельничука окремі приклади okazіональних числівників на зразок *стодвоє*, утворених невластивим для цієї частини мови способом – композицією.

В ідіостилі Т. Мельничука фіксуємо поодинокі складні okazіональні вербати́ви: *землетрі́потати*, *стозимува́ти*, *столітува́ти* тощо. Зазначимо, що дієслів, морфема структура яких налічує більшу кількість кореневих морфів, в узусі незначна кількість. Ідеться переважно про приклади чистого основоскладання (*рукоплеска́ти* ← *плеска́ти руками*) або про афіксальні утворення (*панібра́тствувати* ← *панібра́тство*). Із огляду на це маємо всі підстави кваліфікувати новації як okazіоналізми.

У віршах Т. Мельничука віднаходимо значну кількість прикладів okazіональних дієслівних юкстапозитів: *свисну́ти-блисну́ти*, *скобоче́ться-хоче́ться*, *піти-зажандарми́ти*, *освятити́сь-осе́ятись* тощо. Специфіка названих вербати́вів полягає насамперед у залученні до словоскладання не синонімічних понять (говорили-балакали, думала-гадала), як це передбачено нормою, а компонентів-корелятивів зі спільними семами. Так, складники юкстапозита *мигну́ти-промайну́ти* містять конотат *швидко*, що, безумовно, дає поетові змогу утворити незвичну метафору, посилити емоційно-експресивне забарвлення контексту.

Okazіоналізми на зразок *піти-зажандарми́ти* цікаві залученням до словоскладання відсутньої в узусі одиниці *зажандарми́ти*. Ідеться про те, що цей мотиватор не кодифікований і не закріплений мовною практикою. Із огляду на це фіксуємо черезкрокову деривацію, за якої у словотвірному ланцюжку наявні так звані лакуни, тобто випущення окремих ланок-дериватів: *зажандарми́ти* ← *жандарми́ти* ← *жандарм*. До того ж у літературній мові на позначення певних процесів, дій, безпосередньо пов'язаних із їхнім виконавцем, творяться віддієслівні іменники, а не навпаки. Варто зазначити, що говорити про okazіональність черезкрокового словотвору можемо з позицій традиційного розуміння дериваційної норми, оскільки згідно з концепціями окремих учених, зокрема А. Нелюби [7], вищезгадане явище не становить порушення словотвірного канону.

Деривація складних okazіональних прислівників – ще одна характерна риса мовотворення Т. Мельничука: *стокі́нно*, *лобми́рно*, *журавлино́клинно*, *аркодуже́но*. Упадає в око те, що похідні утворюються внаслідок черезкрокової деривації, що є значним відхиленням від узуальних канонів.

Інновація *аркодуже́но* утворена від okazіонального бікомпонентного прикметника *аркодуже́ний*. Зазначимо, що в узусі прикладів подібних мотиваційних зв'язків немає: до деривації прислівників залучаються монокореневі мотиватори. Особливості семантики новотвору пов'язані з

тавтологією на семному рівні. Мова йде про те, що конотат компонента *арка* дублює денотативну сему складника *дуга*.

Мовотворчості Т. Мельничука властиве спорадичне творення оказіональних структур на зразок *було-нас-сто-докупи-десять*. Лексичне значення новотвору, попри особливості написання, пов'язане з номінацією одного поняття, яке через особливості нашого сприйняття та відсутність в українській мові подібних похідних розпадається на конотати, що заважає виокремити та сприйняти денотат: *«чужа вода і дзвін і мур/ чуже повітря у руках/ і з переляканим обличчям камінь/ й сльоза нерідна до грудей/ було-нас-сто-докупи-десять/ всі під покіс/ (і онімло)»* [2, 199]. Із контексту стає зрозумілим, що оказіоналізм є своєрідним ідіоконцептом у змалюванні таборової дійсності. Як знаємо, перебуваючи в засланні, Т. Мельничук зіштовхується з особливим поділом політв'язнів: українців адміністрація розподіляла по бараках таким чином, щоб у невеликих секціях їх було небагато й порівну. Керівники мали на меті не допустити гуртування земляків і витоку інформації за кордон. Отже, попри заповнення таборів ушент, земляків, однодумців, співрозмовників було мало (з десятків). Семантика похідного пов'язана з номінацією такого стану людини, за якого серед великої кількості інших людей вона почувається самотньою й обмеженою у спілкуванні.

Проведений аналіз дає змогу дійти висновків про те, що складні оказіоналізми є однією з особливостей поетичного світу Т. Мельничука. Ідіостилеві поета властиве активне творення незузальних іменникових, прикметникових, дієслівних і прислівникових інновацій. Числівникових похідних, що не відповідають загальномовним канонам, у його творах фіксуємо незначну кількість. Ідіолект автора має багату палітру складних оказіональних структур, лінгвістичний статус яких є спірним. Оказіоналізми утворюються переважно за відомими українській літературній мові словотвірними моделями, які відповідно до вимог контексту зазнають структурно-семантичних модифікацій шляхом незвичних поєднань твірних баз і формантів, а також низки супровідних семантико-граматичних змін. Звертаємо увагу на поширеність явища черезкрокової деривації та появи лакун у словотвірних ланцюжках в авторському мовотворчому процесі. Указуємо на залежність між установленням напрямку похідності, інтерпретаційною й семантичною надскладністю похідних та контекстом.

Отже, складні оказіоналізми в ідіостилі Т. Мельничука становлять надзвичайно цікавий матеріал для аналізу. Наша спроба дослідити структурно-семантичні особливості таких слів – лише окремий аспект вивчення, який наразі видається актуальним і перспективним напрямом у царині оказіоналістики, тому потребує подальшого розроблення.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Арбекова Т. И. Лексикология английского языка (практический курс): [учеб. пособие для 2—3 курсов ин-тов и фак. иностр. яз.]/ Т. И. Арбекова. — М.: Высш. шк., 1977. — 240 с.;
2. Мельничук Т. Ю. Князь роси: вірші /Т. Ю. Мельничук; [передм. М. Г. Жулинського]. — К.: Молодь, 1990. — 152 с.;
3. Мельничук Т. Ю. Поезії: у 3-х т. /Тарас Юрійович Мельничук. — Коломия: Вік, 2003. — Т. 1. — 254 с.;
4. Мельничук Т. Ю. Поезії: у 3-х т. /Тарас Юрійович Мельничук. — Коломия: Вік, 2003. — Т. 2. — 255 с.;
5. Мельничук Т. Ю. Поезії: у 3-х т. /Тарас Юрійович Мельничук. — Коломия: Вік, 2006. — Т. 3. — Кн. 1. — 496 с.;
6. Мельничук Т. Ю. Поезії: у 3-х т. /Тарас Юрійович Мельничук. — Коломия: Вік, 2006. — Т. 3. — Кн. 2. — 344 с.;
7. Нелюба А. М. Черезкрокове словотворення й інноваційні явища в українській мові (на зразках суфіксальних дериватів) [Електронний ресурс] / А. М. Нелюба // Вісник Дніпропетр. нац. ун-ту ім. Олеся Гончара. Серія: Мовознавство. — Дніпропетровськ, 2009. — Вип. 15. — Т. 1. — Режим доступу: http://www.nbuuv.gov.ua/Portal/Natural/Vdpu/Movozn/2011_17_1/article/5.pdf.

Дюндик О.А. (Київ, Україна)

Авторські неологізми, об'єднані семою «ПОЛІТИКА», у романі «Щоденний жезл» Євгена Пашковського

У статті розглянуто авторські неологізми з роману «Щоденний жезл» Є. Пашковського, об'єднані семою «політика». Висвітлено деякі закономірності творення нових авторських слів, вибудовано словотвірні ланцюжки, об'єднані спільною семантикою, простежено вплив аналогії, при словотворенні, створення нових семантичних відтінків значення та способів його вираження у новотворах, а також процес згортання речень в одну лексему під час кування нових слів.

Ключові слова: авторські неологізми, словотворення, Євген Пашковський.

В статье рассматриваются авторские неологизмы из романа «Щоденний жезл» Евгения Пашковского, объединенные семой «политика». Описаны некоторые закономерности при создании новых авторских слов, построены словообразовательные цепочки, объединенные общей семантикой, прослежено влияние аналогии, создание новых оттенков семантики при словообразовании и способы ее выражения в новообразованиях, а так же процесс сворачивания предложения в одну лексему в процессе словообразования.

Ключевые слова: авторские неологизмы, словообразование, Евгений Пашковский.

The article is focused on author's neologisms in Eygen Pashkovsky's novel «Schodenny zhezl», united with seme «politics». Some peculiarities of coining new words are illuminated. Word-formative chains, joint semantically are build. Effect of analogy, creation new semantic nuances and ways of it's expression, process of folding sentences in one word in coining new words are traced in this research.

Key words: author's neologisms, word-formation, Eygen Pashkovsky.